

[Kristian Nygaard.]

at den ydre ramme er i orden, så ikke ser sig i stand til at anvende dem efter deres bestemmelse.

Regeringen og rigsdagen, som vedtog skoleloven i 1937, ønskede netop, at de store børn i folkeskolen også skulle undervises i håndens arbejde, og derfor blev bestemmelsen om køkkenundervisning for piger og sløjd for drenge lovfæstet, og derfor er det da kun rimeligt, at børnene overalt, hvor lokalespørgsmålet er i orden, også får lejlighed til at deltage i en sådan undervisning, som loven foreskriver. I en bekendtgørelse om målet for folkeskolens undervisning, som er udsendt fra undervisningsministeriet i maj 1941, hedder det, at de kvindelige elever skal undervises i tilberedning af daglig mad, borddækning og opvask, vask af dækketøj og linned, rengøring, husgerningens økonomi og husgerningens hygiejne. Det er altså hele denne undervisning, der forsømmes dér, hvor lokalerne ikke bruges. Hvis det er de lokale skolemyndigheders særinteresser eller mangel på interesse, der er skyld i, at skolekøkkenundervisningen ikke kommer i gang, håber jeg, at den højtærede undervisningsminister vil tage affære og sørge for, at loven sker fyldest.

I den gældende skolelov hedder det bl. a. i § 19, at undervisning i sundhedslære, herunder alkohollære *skal* gives i forbindelse med undervisningen i naturhistorie eller gymnastik. Det er imidlertid oplyst over for mig, at der i en af vore største købstæders undervisningsplan står bl. a. således:

„Det anbefales at give eleverne vejledning i personlig hygiejne, tændernes og hudens pleje, frisk luft og sol, søvn og hvile, tobak og alkohol o. s. v.“

Hvis denne skoleplan er godkendt af undervisningsministeriet, er det sket imod lovens klare „*skal*“, der i skoleplanen er erstattet med det ret uklare „det anbefales“. Derfor beder jeg den højtærede undervisningsminister undersøge sagen.

Der kan ikke være tvivl om, at den regering og rigsdag, der vedtog skoleloven i 1937, fandt det ønskeligt, at der i den offentlige børneskole skulle meddeles en undervisning i alkohollære, så de større børn derigennem får sandfærdig besked om alkoholens skadelige indflydelse sundhedsmæssigt og samfundsmæssigt og de følger, brugen af stærke drikke kan have på adskillige andre områder. Men denne undervisning *skal* gives, den skal ikke afhænge af mere eller mindre alvorlige anbefalinger. Resultatet af en sådan undervisning kan der være delte meninger om. Jeg er fuldt ud klar

over, at det vil være afhængig af den lærer, som leder undervisningen, og af hans personlige forhold til det pågældende emne. Men ganske uanset, hvorvidt lærerne magter opgaven, må loven naturligvis overholdes.

At der er trang til en sådan undervisning, er desværre hævet over enhver tvivl. Et kraftigt bevis herfor bragte forskellige københavnske dagblade søndag den 10. oktober i år. Den personlige Friheds Værn, en sammenslutning, der ellers just ikke kæler for afholdssagen, havde holdt et møde, på hvilket formanden, den velkendte og højt ansete professor Einar Thomsen oplyste, at en af hans bekendte, en politimand havde afhørt en 10-års dreng, der havde stjålet en snes cykler og senere en pengekasse med nogle penge. Da politimanden spurgte ham, hvorfor han dog havde lavet disse gale streger, svarede drengen med et skuldertræk: Jeg kan ikke gøre for det, det er, når jeg har drukket. Tilfældet er desværre ikke isoleret. Gentagne gange har jeg, udtalte professoren, på hospitalet været ude for børn i samme alder, der var berusede. De kæferter, vi får nu, har vi ikke kendt før. Det er konfirmationssøndagen, der giver den største høst af fuldkommen usædvanlige kæferter. Folk, som ved de vanvittige spirituspriser er blevet helt vænnet af med at drikke, tager revanche, når lejligheden byder sig, det gælder både mænd og kvinder, og også børn drikker. Det er altså formanden for Den personlige Friheds Værn, der taler således.

Jeg har dernæst et spørgsmål til den højtærede indenrigsminister. Det drejer sig om loven vedrørende bekæmpelse af kønssygdomme. Denne lov blev vedtaget her i rigsdagen i samlingen 1946—1947. Efter lovens § 22 påhviler det indenrigsministeren at drage omsorg for, at befolkningen får fornøden oplysning om kønssygdommene og deres bekæmpelse. I det udvalgte, der behandledes lovforslaget, var der fuldkommen enighed om at henstille til indenrigsministeren at få iværksat et effektivt oplysningsarbejde om spørgsmålet særlig blandt ungdommen, da den opfattelse blev gjort gældende, at det stærkt stigende antal kønssyge patienter først og fremmest skyldtes de såkaldte restaurationsbekendtskaber. Restaurationsbesøg i forbindelse med overdreven alkoholnydelse blev fra lægeautoriteternes side betegnet som den største årsag til smittens udbredelse. Ved lovforslagets anden behandling her i folketinget den 13. marts 1947 udtalte den daværende indenrigsminister Kjær, at han var enig med ud-